

Račun pri poštnem ček. zavodu: Ljub-
ljana št. 11.842 - Praha číslo 78.180.
Wien. Nr. 105.241.

Pariz, 27. julija. d. Konferenca veleposlanikov je danes sprejela poročilo strokovnjakov o porušenju nemških trdnjav na vzhodu.

Zagreb, 27. julija. n. Semkaj je dospe
zastopnik ameriške firme, ki je Zagreb
ponudil graditev 1000 hiš. Vsaka hiša
stala 60.000 dinarjev, obresti bodo znašale
12 odst., odplačevalo se bo mesečno
600 Din. Občina ponudbe še ni sprejela.

Naši kraji in ljudje

Zlata maša župnika Ivana Vrhovnika

Razen deputacije CMD, ki smo o njej poročali že včeraj, so se na predvečer zlata maše pri slavlencu oglašile tudi gospe Marica Tenentova, Marija Petrovičeva in Amalija Balohova kot zastopnice trnovskih župljanov in mu izročile srebrni križ. Gospe Marica Tenentova je jubilantu čestitala in se spominjala, kako hladno ga je l. 1891. sprejela župnija, ko je prišel v Trnovo za župnika, da je pa s svojim vzornim župnikovanjem pridobil srca vseh svojih faranov, kar naj pričajo največja ljubezen in odkritosrčno spoštovanje, posebno pa splošno veselje, da ga lahko počaste še ob zlata maši z darilom

priljubljenega starčka s pesniško sestavljenim govorom in deloma celo z lepimi verzmi v imenu mladine in župljanov ter mu izročila zlat šopek, češ naj mu bo simbol njihovih gorečih src, ki se tope v zlatih žarkih solca ljubezni, ki jo je on sejal, in hvaležnosti, ki se je vnela v njih z željo, naj zdrav dočaka vsaj še mašo — bisernico. Zlatomašnik se je posebno zahvalil mladini in ji požel zlato mladost, zlatega zrna polno življenje in zlato starost, polno uspehov po delu za narod in domovino. Vsi navzoči so po tej iz zlatega srca prihajajoči želji začutili, da je starček nehoti sam najlepše opisal —

Zlatomašnik pred vhodom v zakristijo

▼ krogu čestitajoče dece, v ozadju zastopnice župljank g. Petrovičeva, Tenentova in Balohova.

vseh župljanov. Kako iskrene so bile čestitke, so zvečer pokazali tudi moške, ki so kljub jubilantovemu protestu šli sami v zvonika, ju sami razsvetlili in tudi samji zvonili, kar ob drugih cerkvenih svečanostih opravi vedno le mladina.

Ze ob 5. jutraj so se začele zgrinjati iz vse župnije nekdanje zlatomašnikove ovčice in hitreje proti cerkvi, kakor navadno. Šele v bližini svetišča sta se mu pridružila univ. prof. dr. Kidrič in fin. ravnatelj Josin in ga spremila do čakajoče množice, ki je bila vidno vzradoščena radi jubilantovega dobrega razpoloženja in čilosti. Občinstvo je upoštevalo željo skromnega zlatomašnika in ga je pozdravilo le tiho, a zato tembolj spoštljivo.

Pred vhodom v zakristijo so mu napravili špalir belo oblečeni dečki in deklice s cvetjem v rokah pod vodstvom g. Marice Tenentove, Amalije Balohove in Marije Petrovičeve. Ljubka gđ. Dorica Zalarjeva je pozdravila

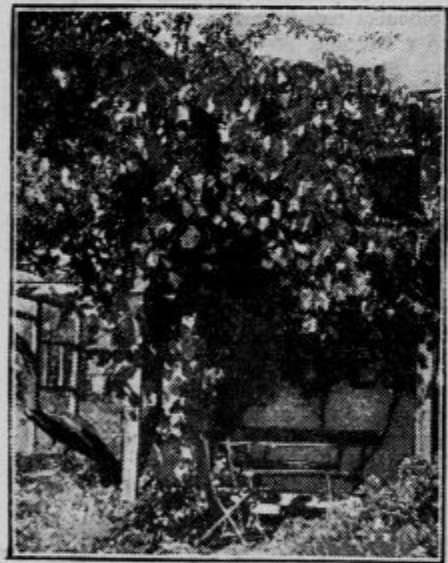
svoje življenje. Poosebljena dobrota je se razdelila malčkom v spomin podobice in celo dovolil — menda prvič brez protesta — da ga je v krogu nedolžnih otročičev posnel naš fotograf.

V do zadnjega kottička napohjeni, svečano razsvetljeni cerkvi ga je čakalo najodličnejše občinstvo iz vse Ljubljane, med njimi več zastopnikov univerze in raznih uradov ter korporacij in društev, v posebno velikem številu so pa prišli počastiti svojega ustanovitelja člani in članice CMD z go. Franjo Tavčarjevo in predsednikom Hudovernikom na čelu. Čudimo se pa, da med navzočimi in tudi med poznejšimi gratulantmi na zlatomašnikovem domu nismo opazili zastopnika mestne občine, da bi bil izrazil voščila Ljubljane svojemu nekdanjemu župniku in najboljšemu svojemu zgodovinarju.

Na koru je zapel pomnoziten pevski zbor slavnostni pozdrav zlatomašniku, ki mu je ministriral sam župnik Finžgar.

Po zlata maši je jubilanta obsula mladina s cvetjem, okrog njega se je pa zgrnila ogromna množica častilcev, ki so mu prirejali navdušene ovacije, da se je vidno ginjeni zlatomašnik še enkrat zahvalil svojim župljanom in vsem ljubljancem, zlasti pa CMD za darila in čestitke. Ko je stopil med množico, ga je zajela, da si je med čestitanjem in stiskanjem rok ter najprisernejšimi pozdravi le s težavo priboril pot do doma. Kamor ga je spremlila med naiškrenejšimi ovacijami dolga procesija vseh navzočih.

Seveda so si tudi tekem dneva gratulantni neprestano podajali vrata. Pismo moše so pa nanosili kup brzojavnih in pismenih čestitk, posebno od podružnic CMD iz vse Slovenije. Med častilci je bila častna zastopana tudi duhovščina in prelat Kalan mu je čestital pismeno, njegov sošolec-zlatomašnik, kanonik Sušnik, dekan Koblar iz Kranja, škofspeterski župnik Petrič in šentjaskobski župnik Barle so prišli osebno, drugi višji in nižji sobratje se pa niso spomnili zlatomašnika, ki ga kot vzor-duhovnika časti ves narod.

Z vinsko trto obrasla zlatomašnikova utica, kjer najraje sedi ob svojih rokopisih in knjigah.

14. avgusta velika sokolska tombola v Moškanjcih

Brezverstvo v Prekmurju

Brezobzirno obnašanje duhovnika s poslednjim tolažilom.

Dolnja Lendava, 27. julija

Pred mesecem ste poročali, da je bil kahtet Holsed obsojen na 14 dni zapore, ker je širil klevete o nekem učitelju. So pa v Prekmurju še drugačni gospodje. Dne 7. t. m. je prišel v doljendavsko župnišče Alojzij Frančeskin iz kolonije Benice, ki je od Dolnje Lendave oddaljen dobro uro in je prošil duhovnika, naj nese poslednje tolažilo njegovemu bolnemu očetu. Kaplan Herman, prekmurski rojak, je Frančeskina najprej vprašal, če ima voz s seboj in ko mu je ta pritrdil, se je res blagovolil odpraviti s hostijo in poslednjim oljem proti Benici.

Kmalu po pričetku vožnje je kaplan začel nejevoljno godrnjati, da je konj počasen in da bi bil Frančeskin lahko s kakim drugim konjem prišel ponj. Nekako na polovici poti pa je kaplanova jeza zrastle tako daleč, da je skočil z voza, rekoč, da ne mara dalje s takim vozom. Košljaz in bolnikov sin sta bila seveda osumljena nad takim zadržanjem duhovnika, ki nese bolniku poslednje tolažilo. Kaplan jo je res odkuril nazaj domov, Frančeskin pa se je s praznim vozom vrnil na Benico. Njegov bolni oče, ki je težko pričakoval poslednje tolažilo, je naslednji dan umrl, ne da bi mu bila izpolnjena poslednja želja.

Tudi zastran pogreba so bile sitnosti. Kaplan Herman je zahteval za pokop sliromašnega kolonista dobro kočijo. Grozilo je že vnaprej, da bo treba plačati doklado, ako bo le pol ure zamude. Očitno je tudi sinu pokojnika, da so v koloniji Benici sami »Orjunaši«, ki da delujejo proti njemu. Vsi tukajšnji verniki se radi takega brezobzirnega kaplanovega obnašanja silno razburjajo tem bolj, ker je bil pokojni Frančeskin globoko veren katoličan, ki se ni niti od daleč mešal v politiko. Čujemo, da je bila mariborskemu knezoškofu predložena pritožba in se preiskava že vrši. Ra-dovedni smo, kakšno zadoščenje bo dano prizadetemu verskemu čustvovanju tukajšnjih katoličanov.

Požar v Mezgovcih

Včeraj dopoldne, okrog 11. ure, je nastal v skednju posestnika Vesenjaka v Mezgovcih pri Moškanjcih požar, ki se je strahovito naglo razširil tudi na sosednja poslopja in predvsem zajel gospodarsko poslopje posestnika Žunka. V gospodarskem poslopiju je bilo spravljeno mnogo sena in raznih drugih poljskih pridelkov. Iz vseh sosednjih vasi so prihiti gasilci na pomoč. Le njihovem nadčloveškemu naporu se je zlahkalo, da se požar ni razvil v katastrofo.

Posestniku Vesenjaku je zgorelo vse, stanovanjska hiša z gospodarskim poslopjem in v vsemu pridelki in poljedelskim orodjem. Ogenj je zažgal baže neki deček, ki se je igral na Vesenjakovem skednju. Oba posestnika trpita ogromno škodo in sta tako rekoč prišla na beraško palico. Zavarovana sta bila le za malenkostne vsote.

Smrt neprevidnega fanta pod avtom

Celje, 27. julija

V torek, dne 26. t. m., je vozil hotelski avto hotela »Union« v Celju nekega izletnika v Rogaske Slatine. Malo pred trgovino Šmarje pri Jelšah, okrog pol 13., se je zgodila težka nesreča, ki je končala s smrtjo. Sofer je vozil predpisano na desni strani, z ne preveliko, normalno brzino. Po isti strani ceste sta šla skupaj tudi dva majhna, 8 do 10 let stara dečka. Sofer je dajal znamenja že od daleč. Fanta sta se ustavila in obrnila proti avtu. Ko je privozil avto par korakov pred fanta, je eden izmed njiju, Alojz Zolger, nenadoma skočil pred avto, najbrž v otroški nagajivosti ali pa z namenom, da bi sofer avto ustavil. Ker je bila razdalja premajhna, je avto podrl fanta na tla. Levi blatnik ga je zadrl v glavo in mu razbil lobanjo. Nastopila je takojšnja smrt.

Sofer Josip Zupančič je avto ustavil in šel takoj po orožniku, sodnika in zdravnika. Ugotovilo se je, da je deček nesrečo sam zakrivil. Po izjavi pasažirja g. Henrika Gerberja trgovca z železnino v Stari

v katerem bodo natisnjeni spomini na dramatika ter analitične študije o Ibsnovem ustvarjanju.

Dve kritevni nagradi Hrvatske Matice. Hrvatska Matica v Zagrebu je razpisala dve nagradi za prihodnje leto svojih izdaj, in sicer: 5000 Din za delo leposlovnega vsebine (roman, novela, zbirka črtic ali povest) ter 5000 Din za znanstveno knjigo. Vsako delo mora obsegati 10 do 12 tiskovnih pol.

Spomenik H. Sienkiewicz v Bydgoszczu. Dne 31. julija se odkrije v Bydgoszczu spomenik velikemu poljskemu romancierju Henriku Sienkiewiczu. To bo prvi spomenik velikega pisatelja, ki bo stal na zgodovinskih tleh nemških križarskih vojsk proti Poljakom.

Kongres kritikov v Salzburgu. Svetovni kongres kritikov prireja med 21. in 24. avgustom 1927 Mednarodna zveza gledaliških in glasnih kritikov. Zborovanje se bo vršilo v Salzburgu.

Stiri inscenacije enega in istega Shakespeara. Stiri inscenacije enega in istega Shakespeara, torej »Troilus in Cressida« napovedujejo v začetku prihodnje gledališke sezone kar štiri berlinske gledališča in sicer: Državno gledališče, Nemški oder in Ljudsko gledališče. V prvem zavodu bo insceniral dramo znani režiser Jessner, v drugem Reinhardt, v tretjem Holl. Kot četrti se je zanimivemu eksperimentu pridružil še Pisator v svojem Nollendorfskem gledališču. Berlinski tisk upravlja, od kod se je vzela tolika strast baž za to Shakespeareovo delo.

Pazovi, je fant v resnici skočil pred avtom od desne na levo stran. Dokaz temu je dejstvo, da ga je zagrabil šele levi blatnik. Danes je bil zaslišani tovariš pone-srečenega, ki je izjavil, da ga je Zolger nagovarjal, da naj oba skočita pred avtom preko ceste. Ta je v prvem momentu res hotel slediti svojemu tovarišu, a se je pravočasno premislil, kar mu je pač rešilo življenje.

Omeniti je treba, da je na tem mestu cesta brez vsakih ovinkov. Že ponovno smo čuli iz krogov soferjev, da otroci kaj radi nagajajo avtomobilistom s tem, da skačejo preko ceste. Radi tega je naloga onih faktorjev, ki otroke poučujejo in nadzorujejo, da jih primerno posvarijo.

Drvo odsekalo nogo

Maribor, 27. julija

Danes so pripeljali v mariborsko bolnišnico nenavadnega pacienta, ki je po zelo čudnem naključju ušel gotovi smrti. Po-dobnega bolnika dobijo operacijske mize le redko kdaj na mizo. Včeraj zvečer je z drugimi vred podiral 55letni prevzitar Jožef Štern v Rančah pri Hočah drevesa. Pri delu pa je bil nepreviden in mu je nenkrat padla smreka na tlo. Drvo ga je vrglo tako nesrečno ravno na oster kamen, kakor na nož, in predno se je stari prevzitar zavedel, kaj se je zgodilo, že mu je naravnost po zraku odletel spodnji del leve noge s škornjem vred. Tik pod

Danes ob 4. 1/8. In 9. uril

Velik dvojni program:

1. CHAPLIN KOT KAVALAR. Smeha polna burka v glavni vlogi neodoljivi kom. čar. CHAPLIN.
2. NAGRADA ZA LEPOTO. Senzacionalna komedija v glavni vlogi VIOLA DANA. Elegančno in luksuzno kopališko življenje v New-Yorku. — Smeh, smeh in zopet smeh!

Telefon 2730 Kino »DVOR«

kolenom mu je drevo nad kamnom naravno odčepnilo nogo in to s toliko silo, da je prerezalo celo uho škornja, kojega gornji košček mu je še ostal na kolenu.

Ubozega moža so prepeljali domov, ne da bi mu pokliskali zdravniško pomoč ali podvezali žile. Toda uprav čudežno so se žile same zalepile in tako je mož z odrezano nogo preživel celo noč doma, odkoder so ga še pri polni zavesti danes do poldne ob 10. pripeljali v mariborsko bolnišnico, kjer ga je primarij dr. Černič obvezal in ugotovil, da mož niti ni mnogo zkravatel. Odrezani kos noge si je pripeljal prevzitar še s seboj v škornju in je ostal še ves dan krepak in se je živahno razgovarjal z zdravniki in drugimi pacienti. Ako ne pridejo komplikacije, bo čvrsti mož lahko še dolgo živel. Odrezani kos noge so sežgali, škorenj pa vrnil.

Pohod „Jadranske straže“ na morje

Gojenke ženske realne gimnazije

pred odhodom iz Ljubljane na Lokrum, na levi direktor Jug.

Pa ne, da bi kdo mislil, da je naše patriotično društvo poslalo na Jadran eska-dro starih fregat, ampak »Jadranska straža« je zbrala 27 srčkanih, živih in poska-kujočih ribic, prav za prav deklic, punčk in gospičic na ženski realni gimnaziji, ki so včeraj opoldne vzele glavni kolo-dvor v Ljubljani s svojo živahnostjo, le-tanjem in brbljanjem, ker so tako strašno protestirale, da morajo za mesec dni na morje, prav zares, na mali otok sredi morja, na Lokrum, v paradiz, ki so ga stoletja blagoslovljali pobuzni menihi in ga večno blagoslovila solnce nebesko.

Pred vlakom so bili zbrani seveda tudi vsi višji oficirji, da je bil red v vagonu in so zakrpalji še zadnje želje, ki so se tikale večinoma financ ekspedicije. V zadnjem trenutku je eskadrila zahtevala še poseben fond za razglednice, proračun za čokola-do, sadje, malinovec in kisljo vodo je bil pa že doma krit do vrha, saj so kovčegi, košare, bundri, cule in punklji ter ostala багаža napolnili vagon skoro do vrha. Vkrcaje komore je šlo hitro, »moštva« pa ni bilo mogoče spraviti na krov, ker ni bilo komca in kraja čisto nepotrebnih in-štrukcij in povelj s strani štaba, ki je moral ostati doma. Kar se tiče prenočevanja v vlaku, so izletnice same ukrenile na pred-log strunnega oficirja Bože, da bodo ležale na polkah, prtljago pa pospravile po tleh, ker je vendar bolje, da padajo one

na kofre, kot če bi leteli težki kovčegi na nje. In tako dalje, dokler ni interveniral fotograf, ki jih je v trenutku ukrotil in je spravil k otnih največje, z malimi pa so brez večjih težav opravili prijazni spre-vodniki. Zaostali štab se je sicer držal hu-do kisljo in zadrževal bridke solzice, dok-ler vesela ekspedicija med vihranjem rob-cev in smehom ni odvihrala proti morju.

Vesela, drobna eskadrilja se bo naj-prej vozila v pulmanu po suhem do Spli-ta, potem pa po morju dospe v petek zve-čer na Lokrum. Seveda pod strogo in bde-čo komando admirala, ki je v civilu, t. j. med strašnim šolskim letom samo njihova profesorica ga. Vrtovčeva. Tja pošlje »Ja-dranska straža« z vseh vetrov države enake flotile, da bo 150 malih, gibljivih edinic, vedno pripravljenih za razposajenost, ve-selje in nagajivost. Tam se bodo seznanile, sprijaznile in posestrile naše hčerke iz Makedonije, sestričine iz Sumadije in Vo-jvodine, brhke Hrvatice in pomosne Bosan-ke ter domačinke iz Dalmacije z našimi de-klacijami. In prijateljstvo, posestrimstvo bo ostalo... Naj ostane in mora ostati, zato jih tudi pošilja tja »Jadranska straža«, ki ji ta srčna misel zagotavlja veliko zmo-ga. Ta ideja bo razširila mali Lokrum do med države in prihodnja generacija bo ustvarila iz tega velikega Lokruma blago-slovljeni jugoslovanski paradiz.

Smrtna nesreča voznika

Minuli ponedeljek, dne 25. t. m., se je na veleposlovstvu Lepi Dob pri Boštanju, ki je last dr. Kobala iz Ljubljane, smrtno pone-srečil voznik Jože Mesojednik. Po znanem klancu proti Mirni je peljal težko naložen voz hlodov. Njegov spremljevalec je za-daj zaviral, on sam pa je radi slabe ceste držal voz ob strani, da bi se ne prevrnil. Na nekem mestu, kjer je cesta zelo raz-dejana, se je voz močno nagnil, tako da ga Mesojednik ni mogel več obdržati. S težkimi hodi naložen voz se je zvrnil na Mesojednika in mu zdrobil prsni koš. Ne-srečni voznik je bil v hipu mrtev. Pone-srečenec je bil star šele 18 let, priden de-lavec in popoln abstinent, kar je pri kmet-skem delavstvu res velika izjema. Njego-va tragična smrt je izvala radi tega v vsej okolici globoko sočutje.

Samomori

Ljubljana, 27. julija

V Ljubljani vlada pravcata manija sa-momorov. Ni ga skoro dneva, da ne bi pri-peljali v bolnico vsaj po enega samomoril-nega kandidata. Pripeti pa se tudi, da se zanjeda tunkaj kar po dva ali celo trije, Včasih nanese, da kak tak »sportnik«, ki je nameraval še pred pol ure napraviti skok v nebesa ali pekel, prihiti do bolnice tudi sam po lastnih nogah, ki ga komaj še no-sijo; plane pred vratarja, napravi par za-vitih gest, oozlela preplašeno okrog sebe

in zavpije: »Pomoč, zastrupil sem se!...«

V bolnici zadnje čase že niso več pre-semeneni in obupanca, ki ga vije v želo-dcu, brzo spravilo na primeren kraj, kjer zdravnik izčisti želodec. Tu pa tam pripe-ljejo tudi kakega obesenca, ki ne more do sape, pa bi še rad obihal in so tudi pogoji še dani za to, ker v njem še utripa živ-ljenje. Vendar pa največ samomorilnih kan-didatov uporablja strup in so najbolj pri-ljubljani lizol, solna kislina, jodova tinktu-ra itd.

Človek bi si mislil, da v tej vročini ljud-je ne mislijo na smrt tako zelo, kakor spomladi, ko vse razbrsti v naravi, ali je-seni, ko umira življenje tam zunaj na po-lju, travnikih in v gozdovih. Ko postaja marsikdo melanholičen in v momentih du-ševne depresije zaželi na oni svet.

Včeraj popoldne si je skušal končati živ-ljenje zopet komaj 17leten fant, ključav-ničarski vajenec Adolf B. Stopil je v le-karno in izpil potem zunaj celo steklenič-ico jodove tinkture. V bolnici so mu po-ze-neje izprali želodec in ga ohranili pri živ-ljenju. Na vprašanje, čemu je hotel v smrt, je odgovoril: »Zato in samo zato, ker sem se naveličal življenja!... Fant, star le-pih 17 let!

Na Glincah je včeraj skušal skočiti pod vlak 24letni zidar Viljem S. Naveličal se je življenja tudi ta, vendar bo, če se ne premisli, še lepo števalo let tlačij zemljo, ker so ga ljudje še pravočasno potegnili stran od puhačnega stroja.

Kulturni pregled

Trijh člani novosadskega gledališča v Kra-nju. Iz Kranja nam pišejo: Prošli teden, dne 20. julija so gostovali na gledališkem odru v kranjskem Narodnem domu trije člani novosadskega gledališča: ga. Koviljka in Stan-ko Kolašinac ter gosp. Stanoje Prodanović. Trojica je gostovala v treh aktovkah lahke vrste. Najprej so igrali Nušičevo enodejansko »Mož, ki dresira ženske«, potem istega pisatelja »Ljubavnik«, končno pa Pecije Petroviča komad »V kopicah«. Pri prvi eno-dejanki sta zadovoljili obe moški ulogi; še boljši je bil drugi kos. Večer je vsekakor dosegel višek s Petrovičevimi aktovko »V kopicah«, kjer sta posebno ugajala in. gosp. Kolašinac.

Diplomirana slovenska pianistka. Piani-stka gđ. Karmela Kosovelova, ki je v začet-ku letošnjega leta koncertirala tudi v Ljub-ljani, je ta mesec absolvirala Glasbeno aka-demijo v Monakovem in je napravila mojstr-ski izpit, s katerim se formalno zaključujejo študije na imenovanem zavodu.

Uspeh treh naših likovnih umetnikov v Pa-rižu. Pri školskem slikarskem salonu Esca-lieru se je pred kratkim zaključila razstava treh likovnih umetnikov. Udeležili so se je tudi trije Jugoslovani: Petar Dobrovič, Milan Konjović in Risto Stiovič. Dobrovič je raz-stavil šest slik, med njimi tri zelo uspele po-dobe: Ribiči, Portret žene in Tihožitje. Do-

brovičeva dela očitujejo velik temperament ter močno stvariteljsko silo. Njegovo indi-vidualno moč je pariška kritika enodušno pri-znala. Slabše nego Dobrovičeva je kritika sprejela Milana Konjoviča, ki ne doseže Do-broviča niti v koncepciji, niti v barvnih elek-tih. Nedeljenega priznanja pa je bil deležen kipar Stiovič, ki je z razstavljenimi deli iz-pričal svoj velik talent in potrdil domnevo svojih poznavalcev, da biva v njem eden iz-med najčistijih naših mlajših kiparjev. Nje-govi kipi so polni harmonije. Material se mu sam od sebe oblikuje v homogene like in v arhitektonske kompozicije. Dobrovič, Konjović in Stiovič žive sedaj stalno v Pa-rižu.

Rabindranat Tagore obišče Rusijo. Ruski akademik Ščerbakij je prejel pismo, v ka-terem mu Rabindranat Tagore sporoča, da poseti letos v septembru Rusijo. Tagorejev poset je namenjen proučevanju ruskih kulturnih razmer.

Stoletnica rojstva Henrika Ibsna. Priho-rlje leto spominja bodo Norvežani z velikimi svečanostmi praznovali stoletnico roj-stva Henrika Ibsna. Svečanosti bodo največ-je v pesniškem rojstnem mestecu Skienu. V mestnem muzeju bo posebna Ibsnova raz-stava. Na ogled bo obilen kulturno - zgo-dovinski material, ki je bil doslej raztresen in neorganiziran. Izide tudi Ibsnov zbornik,

Iz življenja in sveta

Tekočina, ki ohrani telo sveže več tisoč let

Raziskovanje faraonskih grobov v Egiptu, ki je prineslo učenjakom in javnosti toliko presenečenj, je obogatilo te dni za novo, doslej nepričakovano senzacijo. Pri odpiranju groba kraljice Hatšepse, matere faraona, ki počiva v Kopsovi piramidi, so našli raziskovalci mumijo, plavajočo v neki neznani tekočini. Sarkofag je bil kakor banja. Truplo je ležalo nepomično in zdelo se je, kakor da plava v morski vodi.

Najdba je kajpada pobudila največjo pažnjo. Egiptologi so začeli takoj prihajati skupaj ter ugibali, kakšnega pomena in značaja je novo odkritje. Kemična analiza je ugotovila, da gre v tem primeru za tekočino iz sode in sladkorja. Ta raztopina je bila baje starim egiptovskim svečenikom dobro znana.

Kraljica Hatšepse je bila seveda zadana, tako, da zrak ni mogel prihajati do tekočine, v kateri je več tisoč let ležalo njeno truplo. Sladkorna raztopina, mešana s sodo, se tudi dandanes zelo uspešno uporablja za konzerviranje preparatov v anatomske svrhe; raziskovalci starega Egipta pa so naleteli nanjo sedaj prvič.

Francoski polet čez Ocean zopet odgođen

Bliža se nova letalska senzacija — polet čez Atlantski ocean iz Evrope v Ameriko. Cela vrsta drznih letalcev se pripravljajo na to podjetje in vsak skuša biti prvi ter prekositi številne konkurente. Francozi so še nedavno polagali vse svoje nade na svojega rojaka Drouhina, kateremu pa so sedaj obrnili hrbet, ker se je dal podkupiti od Lečina. Drouhinov polet, tudi če se posreči, ne bo zmaga francoskega letalstva, marveč kvečjemu uspeh posameznika. Zato se je francoska vlada odločila poveriti nalogo poleta čez Atlantski ocean letalcu Costesu. Polet pa se sme izvršiti le s francoskim aeroplanom. In baš pri tem problemu nastajajo velike težave. Polet prireja francosko trgovsko ministrstvo in oddelek za aeronavtik. Trenutno pa nima ne prvo ne drugo na razpolago nobenega aparata, ki bi bil opremljen tudi za zasilen pristonek na morju. Tragična smrt »Bele ptice« ter njenih pilotov Nungesserja in Colija je dovoljno svarilo, ki zahteva skrajne previdnosti in opreznosti. Francozi nočejo doživeti drugega poluma s transoceanskim podjetjem. Francoska vlada se tudi zaveda, da bi odgovornost za ponesrečeno ekspedicijsko v tem primeru zadela samo njo, in z resigniranostjo razglašajo v listih, da nima trenutno na razpolago nobenega letala, ki bi bilo opremljeno tudi za spuščanje na morju.

Trgovinsko ministrstvo in oddelek za aeronavtik zahtevata od tvrdke, ki pripravlja motor, popolno garancijo, da bo aparat vzdržal v zraku 6000 km, kolikor meri razdalja med Parizom in New Yorkom. Dosej so se v tem oziru obnesli samo ameriški motorji Wrightovega tipa, s katerimi se ne more ko-

sati noben francoski izdelek. Šele ko bodo vse te ovire premagane, bo Costes startal.

Salonski voz tretjega razreda

Uprava švedskih državnih železnic je uvedla na progi iz Stockholma v Norrland in v Dalecarlio salonske vagona za potnike II. in III. razreda. Listi opisujejo te salonske voze na dolgo in široko in pravijo: Salonski voz II. razreda ima najprej vestibul, potem garderobo za prtljago in obleko, salon za kadike z 12 klubskimi fotelji ter dva manjša salona za nekadilce. Oprema tega voza je zelo okusna. Salonski voz je prevlečen z usnjem, na stenah vise najlepši posnetki švedskih pokrajin in pasazirjem so na razpolago vse mogoče udobnosti. Nekoliko manj razkošno, toda še vedno krasno je opremljen salonski voz za potnike III. razreda. Tudi ta ima vestibul in garderobe ter salone za kadike in nekadilce. Vsaka mizica ima svojo svetiljko in v vagonu je potništvu na razpolago čitalnica in biblioteka. Za vse te udobnosti ne zahteva uprava švedskih državnih železnic nobenega pribitka. Seveda potuje v švedskem II. in III. razredu nekoliko drugače vzgojen občinstvo kakor na železnicah v ostali Evropi.

Zaradi nezapisane dedščine

V bližini Bratislave se je zgodil pred tednom dni grozovit zločin. Nekega večera okrog enajste ure je prišel v gostilno, pol ure oddaljeno od domače hiše posestnika Ivana Lilla. Upehana se je zgrudila pred dvema sinovoma, ki sta sedela pri vinu za mizo: »Za božjo voljo, pojta po zdravniku in ga pripelji ta domov; očetu je slabo in umira!«. Sinova sta planila pokonci. Eden je šel po zdravnika, drugi pa z materjo domov in je našel očeta v zadnjih izdihljajih. Zdravnik je mogel ugotoviti samo smrt. Orožništvo pa je čakala težka naloga. Moralo je pojasniti vzrok zločina.

Kmetica je zatrjevala, da so vdrl v hišo, ko je mož že spal, neznan razbojnik, ki so ga napadli s težkim orodjem, da je podlegel poškodbam. Preiskava pa je dokazala, da so dokazi, ki jih je navajala kmetica, zelo pomankljivi. Okno sobe, v kateri je ležal Lill za časa napada na divanu, je bilo sicer razbito, a podoba je bila, da je bilo razbito od znotraj in ne od zunaj. Kmetica in njena devetnajstletna hči sta zatrjevali, da so razbojnik vdrl v hišo ter pobili očeta, ki se ni mogel braniti, ker ga je bolela noga.

Stvari so se tako komplicirale, da sta bili kmetica in hči umorjenega kmeta naposled sami osumljeni zločina. Orožniki so obvede aretirali. In na potj v ječo se je stvar na nepričakovan način pojasnila. Hči, ki je bila kakor mati vključena v verigah, je plakala. Mati ji je dajala poguma in ji celo rekla: »Kar trdno se drži; če pride kaj na dan, bom vzela greh nase.« Te besede je slišal orožnik, ki je spremljal aretiranki

in je stvar izpovedal na zaslišanju.

Devetnajstletna hči je, videča, da je popolnoma izdana, zločin priznala v celoti, mati pa še dalje tají dejanje. Hči pravi, da je izvršila umor na pobudo matere. Oče je namreč napravil testament in ni hotel razdeliti premoženja tako, kakor je hotela mati. Zato je sklenila maščevanje, katerega krvavo izvršitev je poverila svoji hčeri.

Dete, ki je spregovorilo takoj po rojstvu

V Monteseccu di Pergola na Italijanskem živi kolon Verbin, katerega žena Elizabeta je pred kratkim porodila dete ženskega spola. Porod se je izvršil v domači hiši ob obilni asistenci radovednih žensk. Vse je čakalo, če bo novorojenček fant ali punčka, in ko je bil porod pri kraju ter so otroka okopali, se je zgodil pravcat čudež: dete, ki se je drlo na ves glas, je spregovorilo in zaklicalo: »Mama!«

Zaprepaščena je obstala srenja klepetun nad tem čudežnem prijetljajem in stvar se je nepričakovano hitro raznesla po kraju in okolici. Prišla je tudi v liste, domače in inozemske, in hudo mušneži pravijo, da je treba tudi ta nenavaden napredek pripisati velikim uspehom fašistovskega režima.

KUŠAKOVIČA KALODONT najboljša pasta za zobe.

Knjižnica za slepce

V Londonu so otvorili nacionalno biblioteko za slepce. Knjižnica šteje več tisoč zvezkov Braillovega sistema, med njimi 1700 knjig, ki so ji bili izročeni od oxfordске univerze.

Teh 1700 zvezkov — po večini rokopisi — so tvorili jedro prve knjižnice, ki so jo na Angleškem osnovali za slepe študente. Ustanovljena je bila pred 30 leti v Oxfordu; v tisti dobi je bil na univerzi mlad slepec, ki je hotel nadaljevati svoje visokošolske študije, pa si ni mogel preskrbeti knjig. Zato je sklenil, da temu zlu odpmore. Zainteresiral je številne merodajne osebnosti za svoj načrt, zbral je dobrovoljce, ki so prevedli v Braillov sistem najglavnejša klasična grška in latinska dela, literarne angleške in tuje knjige, teološke in pravne razprave. Med temi dobrovoljci, ki zaslužijo vse občudovanje, je bila neka dama, stara 93 let. Omembe vredno je tudi delo mis Julije Wickham, ki je predelala 150 zvezkov in našla sredstva, da je prevedla v Braillovo pisavo stare anglosaške in gotiske tekste, kar je nekemu slepcu Georgu Bakerju toliko koristilo, da je kot četrti študent na oxfordski univerzi dosegel najvišjo diplomsko za britski jezik in literaturo. Odtlej je s pomočjo te knjižnice še več slepcev doseglo univerzitetne časti. Danes šteje Oxford kakih 12 slepih študentov in 2 profesorja. T. H. Teylorja za pravo in E. Dowdella za zgodovino.

× Davek na tuje besede v Italiji. Mussolini je postal navsezadnje celo jezikovni purist. Začel je čistiti italijanski jezik in je sklenil, da mora iz njega odpraviti vse tujeke, češ da so ti izrazji nepotrebnosti. Sedaj se pripravljajo dekret, na podlagi katerega bo treba plačati za vsako tujo v italijanski knjigi ali v časopisu, bodisi v uredniškem ali v inšertnem delu, poseben davek. Tudi mornarica, avijatika in radio-telegrafija bodo morale paziti, da se poslužujejo izključno domačih izrazov, sicer zapadejo denarni globi.

× Čebela povzročila avtomobilsko nesrečo. Iz Anglije poročajo o nenavadni avtomobilski nesreči. Zobni zdravnik Lyons se je vozil s svojo ženo in z dvema prijateljskima zakoncem na zborovanje zobnih zdravnikov. Tik pred hotelom v Lawton Hallu leži majhno jezero. Čez jezero drži most, s katerega je priletela v vozilo čebela, ki je sedla na lice Lyonsovega prijatelja. Lyons je dvignil roko, da bi preganjal čebelo ter obvaroval prijatelja pred pikom. Ta gesta je postala zanj in za celo družbo usodna. Volan je ostal brez voditelja in avtomobil se je preukucnil v vodo. Lyons je imel še toliko prisotnosti duha, da se je rešil s skokom skozi odprtino, njegova žena in prijateljski zakonski par pa so plačali Lyonsovo gesto s svojim življenjem ter so utonili.

pipo, ki mu jo je bilo odneslo iz ust.

Ko so se preplašeni potniki spet pobrali, je za nekaj trenutkov zavladala smrtina tišina: temna moč stotisoč konjskih sil, ki je vedno enakomerno brnela pod njih nogami, je bila umolknila. Tudi pomirjujoče vrtenje vijaka v morski vodi se ni čulo več. Ta popolni molk je strahovito presunil množico, ki je poslušala v nemi grozi.

Leštenec, ki ga je sunek nedvomno poškodoval, se je mahoma odtrgal s stropa in se je s silnim trusem raztreščil na tleh. Ta malenkostni pripetljaj je izzval paniko, kakršne ni bil povzročil niti pravkaršnji strahoviti sunek.

— Trčili smo, je hladno dejal angleški diplomat, ki je spet pihal iz svoje pipe.

— Potapljam se! je z rezkim glasom zatulila Francozinja in ta obupni krič je bil znak za divji napad na stopnice. Vsak je hotel biti prvi na krovu.

Častnik je kričal pri vходу:

— Mir! Nič hudega ni! Poveljnik zapoveduje mir!

Toda ta klic je zamrl v splošnem obupnem kričanju in divjem boju za izhod na krov.

»Louisana« je bila zadela na mino, ki se je bila kdo ve kje kdaj odtrgala

× Mrtva mati rodila živega otroka. Zdravniki v bolnici St. Johna v Chicagu so morali izvršiti pred kratkim delikatno operacijo. Na kliniko so jim prinesli porodnico, ki je trpela na groznih krčih in je 7. minut pred porodom umrla. Na mrtvem truplu so zdravniki izvršili operacijo in rešili otroka, ki je tehtal 8 funtov. Operacija se je posrečila in dete moškega spola živi ter se dobro razvija.

× 450 letnica tübinske univerze. Dne 25. julija so v Tübingenu z velikimi svečanostmi praznovali 450letnico ondote univerze. Javnih svečanosti so se udeležile vse nemške univerze, zastopniki vlade ter mnoge delegacije iz inozemstva. Vseučiliški svet je ob tej priliki imenoval celo vrsto častnih senatorjev in doktorjev h. c., med katerimi se nahajata tudi avstrijski zvezni predsednik dr. Hainisch.

«Sinja ptica»

Dvokrovnik francoske letalca Givona, s katerim hoče prve dni avgusta startati na polet iz Pariza v New York. — V medaljo nu: Givon.

Alzacija-Lorena in Korzika

Italijanski in nemški načrti proti Franciji

Nedavno je priobčil vplivni nemški list »Kölnische Ztg.«, ki je eden izmed glavnih glasil nemške ljudske stranke in pogosto razodeva mnenje zunanjega ministra dr. Stresemanna, nadvse značilen članek svojega rimskega dopisnika pod naslovom »Prebujenje Korzike«, v kojem se primerja Korzika z Alzacijo - Loreno in trdi, da se opaja v obeh teh francoskih deželah avtonomistično gibanje, ki utesne končno dovesti do »povratka k pravi domovini«, t. j. Nemčiji, odnosno Italiji. Članek je očitnovo inspiriran od fašistovskih krogov in njegova izjava jasno razodeva imperijalistične lažne načrte proti Franciji ter poskus teh krogov, da pride do italijansko-nemške zveze za odcepitev važnih delov francoske republike.

Članek pravi med drugim: »Položaj in usoda italijanske Korzike je frapantno podobna položaju in usodi nemške Alzacije. Ravno tako kot leži Alzacija s te strani naravne meje Nemčije, ki jo označujejo Vogezi, leži tudi Korzika v okviru naravne meje Italije. Korzika tvori enoto z italijansko Sardinijo, od katere jo loči samo preliv Bonifacio. Ob jasnih dneh je njena obala vidna v celotnem obziru iz Toskane. Prebivalstvo in jezik sta italijanska in sicer mnogo bolj nego v Sardiniji, ki je dolgo bila izločena aragonsko-španskemu vplivu. Do leta 1769. je pripadala Korzika genovski republiki. Francoska politika ki se je polastila Korzike spominja natančno na politiko, ki je iztrgala Alzacijo Nemčiji. Korzičani in Alzacijci so avtonomisti, ki se v splošnem zelo malo brigajo za idejo enotnosti nacije. Eni kakor drugi so prav posebno nadarjeni za vojaški poklice. Članek opozarja na to, kako so v preteklosti številni Alzacijci in Korzičani dosegli visoke vojaške časti v Franciji. Izmed imen, znanih iz svetovne vojne, navaja generala Gallienja in načelnika Pochevega generalnega štaba Weyganda.

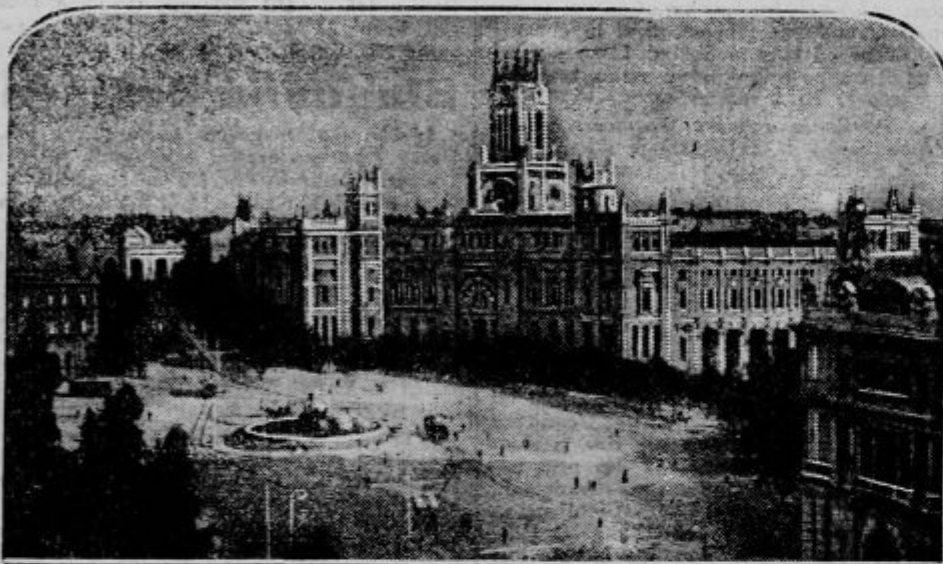
Dalje piše: »Niti v Alzaciji, niti na Korziki se za sedaj še ne opaja irendentizem, ki bi težil k ujedinenju s pravo nacijo. Toda narodno ujedinenje Italije je imelo vpliv na Korziko, kakor ga je imelo ujedinenje Nemčije na Alzacijo. Na Laškem in na Nemškem stremi nacionalno gibanje k povratku oze-meji, ki so bila iztrgana naciji v dobi slabosti ali pa so jih odvzela sredstva politične spravljivosti. Pri Korzičanih in pri Alzacijcih se je prebudil občutek, da imajo svoj poseben značaj. Vsi tisti, ki jih niso vezali osebnih interesov na Francijo, so se spomnili, da so Alzacijci ali Korzičani, ne pa Francozi, in so zahtevali za svojo malo domovino pravico do lastnega jezika in avtonomne uprave... Alzacijci so imeli občutek, da so se pod nemško upravo tako rekoč vozili v avtomobilu, dočim jih je

»osvoboditev« privedla nazaj v dobo poštnih vozov.

Korzika je najrevnejši izmed francoskih departementov; njeni gozdovi, ki so v starih časih imeli bajno razsežnost, so pokončani, njena obala se je spremenila v močvirja, kjer razsaja malarija. Poljedelstvo je sicer pridobilo na intenzivnosti, zgrubilo pa je na razsežnosti. Njena trgovska mornarica ne more prosperirati vsled konkurence francoske mornarice. Po vsem tem spada danes Korzika veliko prej k francoskemu kolonialnemu imperiju severne Afrike nego k pravi Franciji. Zato se pojavlja na Korziki avtonomistično gibanje pod vplivom političnega, kulturnega in gospodarskega razvoja zadnjih desetletij in to gibanje uživa seveda vso zaželeno podporo nacionalistične in fašistične Italije. Dočim so v Italiji tako rekoč pozabili na Savojo, ki je bila z nacionalnega in kulturnega stališča vedno francoska, in na Nico, ki jo je tujski promet najprej internacionaliziral, nato pa po francoski, so začeli zanimati za Korziko. Z izdajanjem novoustanovljene mesečne revije »Corsica« se trudijo poživiti občutek, da so Korzičani do narodnostni in jezikovni Italijani, ki so do leta 1769. politično spadali pod Italijo in ki kulturno še danes pripadajo, ter da so se veliki voditelji laškega nacionalnega gibanja kot Mazzini in Tommaso zanimali zanje.

Steherni pojav korziškega avtonomističnega gibanja se beleži v nacionalističnem časopisu v Italiji, ki ve, da je za Korziko avtonomija samo prvi korak k združitvi z materjo domovino. En sam pogled na zemljevid kaže, da mora to biti cilj italijanske politike. S Toulonom in Bizerto obdaja Korzika Italijo na morju z železnim obročem, ki zapira morsko pot med severno ter srednjo in južno Italijo in paralizira Spezio. Italijanska baza Santa Maddalena na severnem koncu Sardinije se ne more držati pred francoskimi topovi, postavljenimi na južni konci Korzike. Zato so jo po volji moral prestaviti v Cagliari. Korzika je zares idealno oporišče za napade francoskih letal na Italijo. Besede, ki jih je izgovoril Pelletan pred vojno: »Korzika meri v srce Italije«, so danes resničnejše nego kdaj prej in nacionalistična in fašistična Italija ve, da zahteva osvoboditev Korzike ne samo njeno nacionalno edinstvo, marveč da je tudi predpogoj za njeno pomorsko veličino. Tako se zdi, da morata postati Korzika in Tunis za Italijane isto, kar sta jim bila prej vojno Trento e Trieste.

Taki in podobni članki opozarjajo svet, da ograža laški in nemški nacionalizem evropski mir, Francijo pa opominjajo, da je v njenem lastnem življenjskem interesu edino prava zunanja politika ona, ki podpira in utrjuje njene zaveznike proti italijanskemu in korziškemu maščevalnim načrtom.

Amerikanizacija španske arhitekture
Nova poštna palača v Madridu.

Gabriel Maurière:

Umreti za ženo...

— Svoje življenje mi ponujate, dragi? Kako lahka je taka ponudba med dvema časama čaja pri koncertu... Toda življenje je zelo dolga stvar. Trideset, štirideset let. V istini vse preveč! Le stejte, koliko je v tem času dni, minut, obedov, godbe, ki jo človek posluša, preprirov...

— Veselja in ljubezni, ie tiho pristavil mladi mož.

Zadnji zlog te muzikalne besede je izzvenel zajedno s finalom klavirja, ki je obmolnil.

Mladčenko je lahno izpreletelo. Mladeničeve besede so se ji zdele iskrene. Oba sta za nekaj časa umolknila; tem glasnejša pa je postala družba okoli njiju. Sedeli so v elegantno opremljenem salonu »Lousiane«, majhnega parka, ki je z naglico hotel po razburkanem oceanu v temno noč.

Mladi mož in njegova lepa sosedica sta igrala igro ljubezni po vseh pravih najduhovitejšega flirta. Ona je bila iz Evrope, te v majhne oddelke razdeljene celine, kjer ima vsakdo samo ozek predal, da se kreta v njem in se neprestano zadeva v svoje sosedo ter vse življenje ne dela drugega, kakor

da išče stol, na katerem bi mogel mirno sedeti. On je bil južnoameričan, oblečen tako brezhibno, kakor da ga je pred petimi minutami narisal slikar modnega žurnala. On, sin velikih svobodnih prostorov (brezmejne pamppe, ji je pravil o svoji domovini), o nezavisnem in ponosnem življenju, o jahanju, o estancijah, ki bi jim bila kraljica. Z enim ušesom je poslušala njega, z drugim pa godbo in slednjič dejala:

— Umreti... To je mnogo! Človek reče to kar tako, ne da bi pomislil, kaj pomeni...

— Mi v savani smo vajeni smrti... Na divjih žrebcih dirkamo po pampi... Ponoči pa zažare v temi jaguarjeve oči...

Argentinec je govoril tako navdušeno in tako iskreno, da so se ji oči kar svetile... Ne, smešen ni bil. Njegova vroča južna kri in domišljija sta imele samo tri ali štiri stopnje več, nego jih ima hladni Evropejec, ki je vajen megle in snegov.

V istini je kar umiral od ljubezni: obračal je oči in vzdihoval kakor gosli, ko izzvenijo.

Tedajci pa je nastal strahovit sunek. Vse, kar je stalo na mizah, je odletelo na tla. Večina ljudi tudi, izvzemši angleškega diplomata: ta je tekel za

Dozavice
„KLJUČ“
najboljše, najtrpežnejše
zato najcenejše

